

Đoạn Tuyệt Kiểu Rome

Contents

Đoạn Tuyệt Kiểu Rome	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	3
6. Chương 6	4
7. Chương 7	4

Đoạn Tuyệt Kiểu Rome

Giới thiệu

Vũ Đình Bình dịch”Anh mời nàng đến dự buổi tiệc cocktail, mời lần cuối cùng. Nàng không biết điều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tuyet-kieu-rome>

1. Chương 1

Anh mời nàng đến dự buổi tiệc cocktail, mời lần cuối cùng.

Nàng không biết điều đó. Nàng không biết rằng giống như Blandine, nàng sắp bị anh đẩy ra cho bày sư tử - đó là đám bạn bè anh.

Đúng thế, anh đã quyết định hôm nay sẽ cắt đứt với nàng, một phụ nữ tóc vàng tẻ nhạt, chẳng có gì độc đáo, trái tính trái nết, thêm nữa lại không mấy nồng nàn. Rốt cuộc anh đi đến quyết định này sau khi đã quan hệ với nàng ít nhất hai năm rồi, và không thể nói là nó chín muồi: anh quyết định như thế trong một phút tức giận trên bãi biển, ở Rome. Luigi, thần tượng của những vũ hội hoá trang, sành sỏi về xe hơi, phụ nữ và các con đường chắc chắn dẫn tới thành công, nhưng lại rất hèn trong một vài hoàn cảnh của cuộc đời

- con người đó định nói lời đoạn tuyệt với người tình. Và thật kỳ lạ, để làm việc ấy, anh lại phải dựa vào ý thức bầy đàn, anh lại cần đến họ, những con người đứng đưng và vui tươi, kín đáo và biết cách quyến rũ, có khi còn thân ái nữa, những con người mà anh gọi là “bạn bè tôi”. Đã ba tháng nay, họ thấy anh hay cúi kính, dần dần xa rời nàng, trở nên nhẩn tâm, tóm lại, họ thấy anh đang chuẩn bị về mặt tinh thần để bỏ cô nàng Inge chán ngắt kia.

Nàng Inge chán ngắt trong một thời gian dài từng là một trong những vị “khách nữ đẹp nhất của thành Rome”, thêm nữa, như đám bạn bè của anh nói một cách tự hào, nàng là một trong những người tình đẹp nhất của Luigi.

2. Chương 2

Nhưng hai năm đã trôi qua, các mối và những gì nữa chỉ có trời biết cũng đã trôi qua, giờ đây, trong lòng đầy bức bối, Luigi chỏ trong xe mình nàng Inge vẫn xinh đẹp như xưa nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì - tối buổi tiệc cocktail này, buổi cocktail vĩnh biệt. Nói thật ra anh không hiểu rõ lắm tại sao anh lại muốn cắt đứt với nàng đúng vào tối nay, anh cũng không hiểu tại sao tất cả mọi người đều phải biết chuyện đó. Dù sao, nắm chắc tay lái chiếc xe mui trần chạy rất nhanh của mình, với dây đai an toàn, không cài nằm ở bên cạnh, anh vội vã thẳng tay ném người tình của mình cho bầy thú dữ. Nói một cách khác, anh định bỏ nàng, nhưng muốn làm điều đó thật ồn ào để không thể nào sửa chữa lại được nữa. Anh không phải là người kém cỏi, nhưng anh cảm thấy có một cái gì đó giống như sự sợ hãi trước sự cô đơn, anh dường như có thói quen phải luôn cùng với một ai đó và có một nhu cầu sâu sắc, tuyệt vọng đến tận tâm can, cần được những người khác tán thành hành vi của anh. Những người khác ấy, dù họ đàn độn hay chín chắn, tàn nhẫn hay dịu hiền, dù họ là nạn nhân hay là những kẻ săn đuổi, nhưng trong bất kỳ trường hợp nào họ cũng phải là “những người khác”, những người lang bang hàng giờ trên các con đường trong thành phố của họ - thành Rome. Họ là những bệnh nhân do chính họ, bị đầu độc bởi bản thân, đung đưa trên mũi nhọn giữa các thói xấu của họ

3. Chương 3

Inge bước vào thế giới ấy như một thứ đồ vật đẹp - tóc vàng, mắt xanh, chân dài, cực kỳ nền nã, - nàng lập tức trở thành đối tượng của một cuộc đua tranh giống như một cuộc thi đấu để giành giải nhất. Và Luigi, kiến trúc sư ở Rome, ba mươi tuổi, với một quá khứ đẹp, một tương lai đẹp, đã đoạt cái giải nhất ấy - anh đã đưa nàng về nhà anh trên chiếc giường của anh, nó làm cho nàng bật ra những lời lẽ - thậm chí cả những tiếng kêu - của tình yêu. Anh đã buộc người đàn bà phương Bắc tiếp nhận anh, người đàn ông phương Nam. ... Nhưng thời gian, cái thời gian tuyệt diệu và hăng say mau chóng trôi qua - Inge bắt đầu cảm thấy buồn. Tên những thành phố thân thuộc - Stockholm, Goteborg ngày càng hay bật ra từ miệng nàng trong các câu chuyện ít ỏi (Luigi làm việc nhiều). Giờ đây, ném về phía nàng cái nhìn của kẻ phản bội, cái nhìn của Lago, anh thấy ngạc nhiên với chính mình và cảm giác ấy khiến anh lo ngại. Thế là hết tất cả. Cái hình trông nghiêng kia, cái tấm thân kia, cái số phận kia, anh sẽ rời bỏ sau một hoặc hai tiếng đồng hồ nữa mà rốt cuộc chưa biết người phụ này. Bấy giờ nàng sẽ làm gì? Đương nhiên là nàng sẽ không tự tử. Chắc hẳn nàng sẽ tới một thành phố khác của nước Ý, hoặc nàng sẽ đi Paris, và rất ít khả năng nàng sẽ nhớ anh, còn anh sẽ nhớ nàng. Họ “ở chung” cùng sống với nhau như hai hình ảnh của mode, như hai hình bóng được vẽ nên không phải bởi chính bản thân họ, mà là bởi xã hội họ đang sống. Trên thực tế, họ sắm một vai kịch không có sân khấu kịch, một vai trò châm biếm không có bức tranh châm biếm, một vai trò tình cảm không có tình cảm. Tất cả mọi chuyện đều tốt trong việc Luigi có một người tình là một phụ nữ trẻ tên Inge. Và tất cả mọi chuyện cũng đều tốt đẹp trong việc họ ham muốn nhau, chịu đựng nhau rồi chia tay nhau sau vài năm quan hệ... Nàng ngáp nhẹ một cái, ngoảnh sang anh và bằng một giọng bình thản hơi lơ lửng, đã hai ngày nay

khiến anh phát cáu, nàng hỏi: “Tối nay sẽ có những ai?”. Và khi anh mỉm cười gượng gạo, đáp: “Vẫn những người ấy” - đột nhiên nàng có vẻ hơi thất vọng. Có thể nàng đã hiểu rằng quan hệ giữa hai người đang sắp kết thúc, có thể chính bản thân nàng cũng bắt đầu xa rời anh, lảng tránh anh... Nghĩ thế, bản năng kẻ đi săn thức dậy trong Luigi. Anh nghĩ rằng nếu muốn, anh sẽ là tất cả đối với nàng: là người bảo vệ, người an ủi, người bố của cả một chục đứa con nàng, anh sẽ giấu nàng khỏi thế giới và thậm chí - tại sao lại không nhỉ? - anh sẽ có thể yêu nàng. Nghĩ tới cái giả định cuối cùng này, anh cười lên vài tiếng, nàng quay sang anh:

4. Chương 4

- Anh vui lắm phải không? - giọng nàng khiến anh ngạc nhiên.

Dù sao chẳng nữa, anh tự nhủ khi đi qua quảng trường Tây Ban Nha, dù sao chẳng nữa, chắc nàng cũng có nghi ngờ gì đó. Linh cảm phụ nữ mà... Và đột nhiên, anh cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. Anh chẳng có gì phải tự trách mình lắm, anh không phủ nhận phẩm chất của nàng, nàng luôn ở bên anh - trên các bãi biển, trong các ngôi nhà nghỉ ở ngoại ô, trong các dạ hội, anh đã làm tình với nàng đầy đủ, anh luôn sẵn sàng bảo vệ nàng về mặt thể lực, và cũng về thể lực, mặc dù bằng cách khác, anh luôn sẵn sàng tấn công nàng. Dù không bao giờ nàng trả lời anh một cách trực tiếp, dù hai người thỉnh thoảng ầm mồi nói “em yêu anh”, “anh yêu em”, và tiếng “yêu” đó nặng về tình dục hơn là về tình cảm, điều ấy không quan trọng. Như Guido và Carla nói với anh qua điện thoại, bây giờ cắt đứt với nàng là đúng lúc: anh đã ù lì ra trong chuyện này rồi. Một người đàn ông quyền rũ như anh, đẹp trai và độc đoán như anh lẽ ra không nên quần quanh những hơn hai năm với cái cô người mẫu Thụy Điển này. Mà họ... ồ, anh có thể tin họ, vì anh biết rõ anh. Họ biết anh rõ hơn cả anh biết chính anh. Ý nghĩ ấy đã chi phối anh từ ban nãy, mà đâu phải hôm nay, mà từ hồi anh mới mười lăm tuổi...

Toà nhà biệt thự sáng trưng ánh đèn. Với cái nhếch mép giống như một nụ cười buồn, Luigi nghĩ rằng kỷ niệm cuối cùng của Inge về Rome sẽ là kỷ niệm về cảnh hoa lệ của dạ hội này. Các bậc thềm môn vệt vàng vàng kia rồi, còn ở phía trong là những người phụ nữ ăn mặc rất sang và những người đàn ông rõ ràng sẵn sàng lột trần họ ra. Khi anh nắm lấy tay Inge để vào cửa, anh có một cảm giác khó chịu như thể anh đưa ai đó tới chỗ chết hoặc đưa ai đó ngây thơ vào chiếu bạc hoặc vào ổ gian phi, mà người ấy không hề hay biết. Trong nháy mắt Carla đã “xông vào” họ (nói thể đúng hơn là ở trước mặt họ). Cô ta cười, suông sã nhìn Inge và anh.

5. Chương 5

- Hai bạn yêu quý, - cô ta nói, - tôi cứ lo là hai bạn không đến.

Tất nhiên anh hôn cô ta, Inge cũng vậy, rồi họ đi qua gian sảnh. Anh biết rõ Rome và các salon, một số người vội vã nhường lối cho anh, một số khác tụ tập thành từng nhóm, và điều này xác nhận ý nghĩ của anh: tất cả những con người này đều biết chuyện của anh, tất cả đều chờ họ đến và đều biết rằng tối nay Luigi định cắt đứt - theo phong cách vui vẻ và gây ấn tượng - với người tình của anh, Inge người Thụy Điển, một cô nàng xinh đẹp ghê gớm nhưng lại đã ở bên anh lâu ghê gớm. Nàng hình như không nhận thấy gì. Nàng tì tay vào tay anh, chào hỏi bạn bè, tiến về phía buffet, và cũng như những lần khác, nàng sẵn sàng ăn, uống, khiêu vũ, rồi sau đó - khi về nhà - nàng yêu anh không hơn không kém. Nhưng bỗng anh có cảm giác cái “không kém” ấy bao giờ cũng hiện diện ở những buổi dạ hội như thế này, còn cái “không hơn” thì anh phải thúc đẩy. Inge hứng hờ uống cạn ly rượu, và Carla gợi ý nàng uống ly thứ hai. Dần dần, như trong một vở ba lê vừa tồi tệ vừa tàn ác, đám bạn bè đứng thành một hình bán nguyệt trước mặt hai người. Họ chờ, họ chờ cái gì? Có phải thế? Thật lòng anh cũng không biết tại sao vào buổi tối mùa hè nặng nề này anh lại phải giải thích gì đó cho những cái mặt nạ kia (vừa gần gũi lại vừa không có bản sắc), rằng anh cần phải bỏ Inge, ngay lập tức. Anh nhớ lại lời họ: “Cô ấy không cùng chủng

loại với chúng ta”, nhưng nhìn kỹ cái “chủng loại” đang bao quanh một mớ lộn nhộn những chó nù, chim kền kền và gà vịt, anh tự hỏi những lời ấy có trùng với các ý nghĩ của anh? Thật kỳ lạ, rõ ràng là từ khi anh biết cô gái Thụy Điển tóc vàng trẻ trung xinh đẹp, cao giá nhưng đã được anh “thuần hoá” này, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình đứng về phía nàng. Giuseppe đến, vẫn đẹp trai và vui tươi như mọi khi. Anh ta hôn tay Inge bằng một cử chỉ rất kịch, và Luigi chợt thấy cái cử chỉ ấy sao mà phô trương quá. Sau đó Aldo tới. Lúng túng, anh ta nói với Inge rằng ngôi nhà nhà nông thôn của anh ta ở gần Aoste bao giờ cũng sẽ đẹp thêm nếu nàng đến đó (Aldo nhiều khi đẩy nhanh các sự kiện). Tiếp đó là Marina, nữ thần thực sự của những nơi này. Cô ta đặt một tay lên tay áo Luigi, tay kia lên bờ vai trần của Inge.

6. Chương 6

- Trời, - cô ta nói - anh chị cả hai đều đẹp quá. Đúng là anh chị sinh ra để dành cho nhau...

Đám đông, như người ta nói ở Tây Ban Nha, nín thở, cuộc đấu bò bắt đầu. Nhưng con bò, tức là nàng Inge chán ngắt, mỉm cười. Rõ ràng mọi người chờ đợi ở Luigi một lời ám chỉ, một trò vui nhộn. Nhưng anh im lặng cả khi bàn tay anh làm một động tác đại ý có nghĩa là “gượng chút đã”. Carla hơi thất vọng, cô ta đã được anh hứa là sẽ có một vở bi hài kịch, là tối nay anh sẽ cắt đứt với Inge, nhưng không nói rõ ở đâu.... Cô ta liền tấn công:

- Trời nóng nực quá, - cô ta nói.- Inge yêu quý, tôi hiểu rằng mùa hè ở nước chị dịu hơn ở đây nhiều. Và nếu tôi nhớ đúng, thì Thụy Điển hình như phương Bắc, đúng không chị.

Giuseppe, Marina, Guido và những người khác cười phá lên. Còn Luigi nhìn họ và nghĩ: có gì buồn cười đâu trong chuyện Thụy Điển ở phía Bắc so với nước Ý. Anh thoáng nghĩ ngờ rằng Carla không hóm hỉnh như lời đồn đại. Anh cố gạt ý nghĩ ấy đi như gạt bỏ một ý nghĩ xấu.

- Đúng, tôi nghĩ Thụy Điển ở phía Bắc so với nước Ý, - Inge trả lời bằng giọng lơ lớ vẫn làm cho tất cả những gì nàng nói đều trở nên nhạt nhẽo, nhưng chắc hẳn đối với ai đó nghe lại rất buồn cười, vì đám đông đứng bên buffet cười vang lên. “Chắc tại vì thần kinh họ căng thẳng, - Luigi nghĩ - họ chia tay với nàng bằng thứ ngôn ngữ bần thủ, mà thôi... mình phải làm một điều gì chứ nhỉ”. ... Khi đó Inge ngược đôi mắt màu tím nhạt về phía anh - vì nàng có đôi mắt màu tím nhạt và đó là một trong những lý do nặng ký khiến nàng thành công ở Rome ngay sau khi tới đây - và nàng nói những lời kỳ lạ đối với nàng, tất cả những ai đang đồng tai lên đều nghe thấy, mà tất cả mọi người thì đều đồng tai:

7. Chương 7

- Luigi, em thấy buổi dạ hội này chán lắm. Anh đưa em đến chỗ khác được không?

Như thể có một tiếng sét từ trên trời đánh xuống, những tiếng pha lê vang lên, tất cả mọi người như biến đâu mất hết và Luigi chợt hiểu. Hai người chăm chú nhìn nhau, trong đôi mắt người phụ nữ, tím biếc và tuyệt đối chân thành, không phải là một câu hỏi ngây thơ, mà là một sự khẳng định vô điều kiện, ý muốn nói: “Em yêu anh, anh ngốc ạ”. Và cũng bằng cách ấy, trong đôi mắt nâu của người đàn ông mệt mỏi của Rome là một câu hỏi ngây thơ, nam tính và trẻ con: “Thật thế sao?”. Và tất cả đều bị lộn ngược. Khung cảnh, mọi người, các ý tưởng, các chương trình và cả phần kết cục buổi dạ hội. Các “bạn bè” bỗng bị treo ngược lên trần, giống như những con dơi mùa đông. Đám đông giãn ra không phải để làm gì khác, mà chỉ để mở một con đường chiến thắng ra chỗ chiếc ô tô mui trần. Và Rome vẫn đẹp như mọi khi. Và Rome là ở trong Rome, và tình yêu là ở trong Rome.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tuyet-kieu-rome>